

Моето перо

Четвърти брой – февруари – 2026 година

В този брой:

- + Васил Левски
- + Притча за кокичето
- + Тормозът в училище
- + Ран Босилек
- + Гражданска защита
- + Безопасност на движение по пътищата
- + Забавни минути

„Ако спечеля, печели цял народ – ако загубя, губя само мене си.“

„Дела трябват, а не думи.“

„Времето е в нас и ние сме във времето.“

Васил Левски – герой извън времето

Васил Левски е един от най-обичаните български герои. Роден е през 1837 г. в град Карлово. Още млад решава да посвети живота си на свободата на България.

Наричали го **Апостола на свободата**, защото обикалял от град на град и създавал тайни комитети. Той вярвал, че българите сами трябва да се борят за свободата си.

Левски ни оставя важен урок: „Дела трябват, а не думи.“

Днес можем да бъдем като него, когато: защитаваме по-слабите, казваме истината, помагаме на другите, обичаме родината си.

ЗДРАВЕЙТЕ, ПРИЯТЕЛИ!

На 19.02.2026 г. в нашето училище се проведе тържествено честване по повод 153-тата годишнина от гибелта на Апостола на свободата – Васил Левски. Събитието събра ученици и учители, обединени от желанието да отдадат почит към живота и делото на една от най-

светлите личности в българската история. По време на честването беше представена специално подготвена презентация, която се излъчваше през цялото време и запознаваше присъстващите с важни моменти от биографията на Левски – неговата революционна дейност, идеалите му за чиста и свята република и саможертвата му в името на свободата на България. Подбраните снимки и исторически данни създадоха тържествена и вълнуваща атмосфера. Във фоайето на училището беше представена изложба от рисунки, посветена на Васил Левски.

Притча за кокичето

В края на дългата зима, когато земята още спеше под студената си снежна завивка, дълбоко в прегръдката ѝ се събуди едно малко кокиче. То усети, че е време да излезе на светло.

– Не бързай – прошепна му снегът. – Навън е студено, вятърът е леден, а слънцето още не грее силно.

– Знаем – отвърна кокичето. – Но ако чакам да стане съвсем топло, няма да съм първото. А някой трябва да даде знак, че пролетта идва.

С мъничко усилие то проби снега. Студът го прониза, вятърът го залюля, но то не се отказа. Изправи се – крехко, бяло и чисто. И макар да беше малко, присъствието му промени всичко. Слънцето сякаш се усмихна по-широко, снегът започна бавно да се топи, а земята се размърда под топлия дъх на надеждата.

Минало едно дете и видяло кокичето. Усмихнало се и каза:

– Щом има кокиче, значи пролетта идва!

И наистина – след него се появили още цветя, птиците запели, а светът станал по-светъл.

Кокичето разбрало нещо важно: не е нужно да си голям и силен, за да промениш света. Понякога е достатъчно да имаш смелостта да се покажеш пръв, дори когато още е студено.

Доброто започва от един смел жест. Бъди като кокичето – носи надежда, дори когато около теб още е зима!

Особено впечатляваща беше драматизацията по разказа на Иван Вазов - „Апостолът в премеждие“.

Учениците пресъздадоха емоционално и въздействащо един от паметните моменти, свързани с дейността на Левски, като показаха не само актьорски умения, но и дълбоко разбиране за силата на духа и саможертвата на Апостола.

В програмата активно участие взеха и най-малките ученици – първокласниците. Макар и в началото на

своя училищен път, те с вълнение и старание се включиха в честването, учейки се на родолюбие и почит към делото на Левски. Тяхното присъствие и участие внесоха особена топлина и надежда, че паметта за Апостола ще бъде съхранена и в бъдещите поколения.

Учениците от трети клас също допринесоха по свой творчески начин – те представиха табло с рисунки на Апостола.

Всяка от тях отразяваше детското възприятие за героя – смел, решителен и отдаден на родината. Таблото привлече вниманието на всички присъстващи и се превърна в красив символ на уважение и признателност.

Ученици от различни класове рецитираха стихове, посветени на Левски, изпълнени с чувство и преклонение. Подходящото музикално оформление допълни емоцията на събитието и допринесе за още по-силното въздействие на програмата.

Тържеството завърши с вдъхновяващото изпълнение на песента „Апостоле, от теб се учим всички“. Докато песента звучеше, учениците развяваха малки български знаменца – символ на признателност, единство и гордост. Финалът беше едновременно тържествен и трогателен, оставяйки у всички присъстващи чувството на уважение и национална принадлежност.

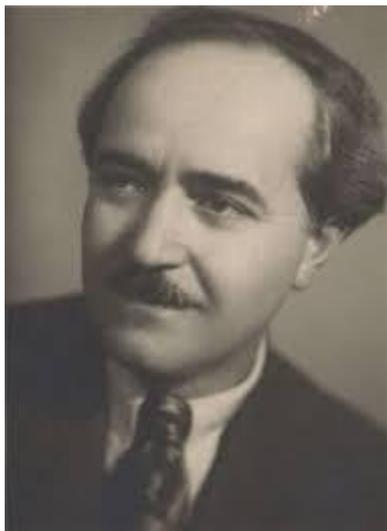
Събитието беше уважено от кмета на с. Петърница – Пламен Петров, общественици, пенсионери и родители.

След изнесената в училището програма всички се отправиха към паметника на Левски в центъра на с. Петърница, където колективно се рецитира стихотворението „Обесването на Левски“ от Христо Ботев. Бяха поднесени цветя на признателност и бе изпята песента „Апостоле, от теб се учим всички“.

С това честване нашето училище за пореден път показа, че паметта за Васил Левски се пази жива, а неговите идеали продължават да бъдат пример и вдъхновение за младото поколение.

Ран Босилек
(псевдоним на **Генчо**
Станчев Негенцов,
1886–1958)

Български писател, поет и преводач, смятан за един от основоположниците на художествената литература за деца у нас. Роден е на 26 септември 1886 г. в Габрово.

Завършва Априловската гимназия (1904), работи като учител, след което следва право и славянска филология в Брюксел.

Автор е на стотици стихотворения, приказки и разкази. Главен редактор е на списание "Детска радост" (1923–1947), ключово издание за детска литература между двете световни войни. Негови творби са: "Патиланско царство", "Патиланчо", "Кумчо Вълчо и Кума Лиса", "Незнайно войнче", "Родна реч", "Облаче ле бяло". Последното стихотворението е написано с носталгия в Брюксел и се превръща в химн на българите в чужбина.

Произведенията му се отличават с бликащ хумор, лек език и дълбока обич към родината и децата.

Ран Босилек е символ на златния период на българската детска литература.

Благодарение на дейността му на български език се появяват стотици произведения за деца от български и чужди автори.

Тормозът в училище – как да го разпознаем и как да го спрем?

Училището трябва да бъде място на знание, приятелство и подкрепа. Понякога обаче там се появява нещо, което наранява – тормозът.

Но какво е тормозът?

Тормозът не е просто спор между две деца. Той е повтарящо се поведение, при което едно дете умишлено наранява друго – физически или емоционално. Тормозът може да бъде: физически – блъскане, удряне, криене или чупене на вещи; вербален – обиди, подигравки, прякори; социален – изолиране от групата, разпространяване на слухове; кибертормоз – обиди и заплахи в интернет, подигравателни снимки или съобщения.

Понякога думите болят повече от ударите. А когато това се случва всеки ден, детето започва да се чувства самотно, уплашено и несигурно.

Защо се случва?

Причините могат да бъдат различни: желание за внимание; нужда от доказване пред другите; липса на умения за изразяване на чувства; подражание на агресивно поведение.

Важно е да разберем нещо: тормозът не прави никого по-силен. Той показва слабост – липса на съчувствие и самоконтрол.

Как можем да ограничим тормоза?

1. Да не мълчим. Мълчанието помага на проблема да расте. Ако някой е жертва на тормоз, трябва да сподели с: класния ръководител; училищния психолог; родител; доверен учител. Да потърсиш помощ не е слабост. Това е смелост.
2. Да подкрепим пострадалия. Понякога едно „Аз съм с теб“ е достатъчно, за да не се чувства някой сам.
3. Да бъдем пример. Всеки ученик може да избере: да говори с уважение; да не се смее на чуждата грешка; да приеме различия; да подаде ръка.
4. Да спазваме правилата на училището. Когато всички знаят правилата и последиците, чувството за сигурност е по-голямо.

Истинската сила не е в това да накараш някого да се страхува. Истинската сила е да накараш някого да се чувства защитен.

Бъди смел.

Бъди добър.

Бъди този, който спира тормоза!

Гражданска защита: **Земетресението – какво трябва да знаем и как да реагираме**

Земетресението е природно явление, което настъпва внезапно и не може да бъде спряно. Затова най-важното е да сме подготвени и да знаем как да действваме спокойно и правилно.

Какво представлява земетресението?

Земята не е едно цяло парче. Тя е изградена от големи части, наречени **тектонични плочи**. Те постоянно се движат, макар и много бавно. Когато две плочи се притиснат силно и внезапно се разместят, се освобождава енергия. Тази енергия предизвиква трептене на земната повърхност – това е земетресение.

Причини за възникване на земетресение са: разместване на тектонични плочи – най-честата причина; активност по разломи – пукнатини в земната кора; вулканична дейност – по-рядко срещана причина; човешка дейност – много рядко (силни взривове, добив на полезни изкопаеми).

България се намира в район с повишена сеизмична активност, затова е важно учениците да знаят правилата за безопасност.

1. Ако сте в класната стая:

- Запазете спокойствие.
- Скрийте се под стабилна маса или чин.
- Покрийте главата си с ръце.
- Стойте далеч от прозорци, шкафове и тежки предмети.
- Не бягайте по стълбите по време на труса.
- Изчакайте указанията на учителя.

Мечката и лошата дума - Ран Босилек

В един прохладен есенен ден един дървар бродел из гората, търсейки сухи клони за огрев, които да отсече. Дърварят бил добър човек, който обичал природата и животните.

Докато си вървял, внезапно чул странно, жално скимтене, което идвало от близките храсталаци. Изпълнен с леко безпокойство, дърварят се замислил дали звукът не е от някое опасно диво животно.

В гората често можело да се срещнат вълци и мечки. Въпреки това, той решил да разрови храстите и да види какво всъщност има там. Взел брадвата си и отсякъл бодливите клони, които заставали на пътя му, а звукът от скимтенето ставал още по-силен. Когато дърварят разтворил клоните, пред очите му се открила трогателна гледка. Там имало малко кафяво мече, което било заплетено в бодливите храсти. То се борело отчаяно да се освободи, но малките му лапички били заклещени. Когато видяло дърваря, погледът му се изпълнил с уплаха и безсилие. Дърварят прибрал брадвата си и бързо протегнал ръка към малкото мече, опитвайки се да му помогне.

Мечето обаче се съпротивлявало с всички сили, мислейки си, че дърварят е дошъл да го убие. С внимателни, спокойни движения, той освободил лапите му, след което го извадил от храстите.

Очите на мечето блеснали от радост, че вече е свободно. Дърварят му казал:

– Не се бой, меченце, няма да ти направя нищо лошо. Сигурно си гладно и жадно. В този момент той му подаде парче хляб и вода от манерката си.

Мечето първо ги подушило предпазливо, а след това жадно отпило от водата и си отхапало от хляба.

– Какво правиш тук самичко в гората? – попитал го дърварят.

– Загубих се и търся мама. Тя изчезна, докато тичах след една пеперуда. Когато се обърнах, вече я нямаше – отговорило мечето.

– Не се бой, майка ти сигурно е наблизо и също те търси.

Изведнъж от гората се чули стъпки и изскочила голяма мечка. Дърварят осъзнал, че това е майката на малкото мече. Тя го гледала свирепо, защото си мислела, че той иска да нападне малкото ѝ.

Приближила се и започнала да ръмжи ядосано.

– Мамо, не го нападай! Той ме спаси, бях се заклещил в храстите, докато те търсех – казало разтревожено мечето и се затичало към майка си.

Мама Мечана се зарадвала, че малкото ѝ е живо и здраво и го прегърнала силно. Тя погледнала към дърваря и му кимнала в знак на благодарност.

– Благодаря ти, няма да забравя доброто, което си направил – казала на тръгване мечката.

От този ден нататък дърварят често се връщал в тази част на гората, надявайки се да зърне мечката и нейното малко мече. От тях нямало и следа, но дърварят скоро започнал да забелязва нещо странно. На една и съща поляна в близост до мястото, където за първи път бе срещнал мечето, го очаквала плетена кошница, в която имало свежи, ароматни ябълки. Скоро той разбрал, че те са дар от мечката, която искала да изрази своята благодарност. Дърварят се усмихвал всеки път, когато намирал този мил жест, и осъзнал, че мечката не е забравила доброто, което той бе сторил за нейната рожба.

Най-опасни са падащите предмети и стъкла, затова защитата на главата е много важна.

2. Ако сте в коридор:

- Приклепнете до вътрешна стена.
- Пазете главата си.

3. Ако сте навън:

- Отдалечете се от сгради, дървета и електрически стълбове.
- Намерете открито пространство.

4. След края на труса:

- Следвайте инструкциите на учителите.
- Напуснете сградата спокойно и организирано.
- Не се връщайте обратно за лични вещи.
- Помагайте на по-малките ученици.

5. Добре е да знаем и това:

- Може да има вторични трусове (по-слаби повторни разклащания).
- Не разпространявайте непроверена информация.
- Запазването на спокойствие помага на всички.

Най-важното правило:

**Не изпадай в паника.
Паниката създава по-голяма
опасност от самото
земетресение.**

Подготвеният човек не се страхува – той знае как да действа.

Когато сме информирани и спазваме правилата, можем да опазим себе си и другите.

Един ден, докато отивал да сече дърва в гората, дърварят видял мечката на поляната. Той се зарадвал да я срещне, а тя го поздравила приятелски и го заговорила. Двамата разговаряли дълго, като всеки разказвал за своя живот, радости и тревоги. От този ден нататък мечката и дърварят станали добри приятели. Мечката често го канела в хралупата си, където го нагостявала с мед от диви пчели и сочни плодове, събрани от гората. Дърварят пък ѝ носел дърва за огрев и я учел на човешките обичаи. Той ѝ разказвал весели истории за селото, в което живеел, а мечката го слушала с интерес и любопитство.

Една сутрин, докато си говорели, дърварят се замислил за нещо, което го тревожело от известно време. Винаги, когато бил близо до мечката, той усещал животинската ѝ миризма, която изобщо не харесвал. Чудел се какво да направи и накрая решил да бъде честен с мечката, защото ѝ имал доверие.

Погледнал я в очите и ѝ казал:

– Ех, Мецо! Ти си добър приятел. Всичко ти е хубаво, без едно. Да ти кажа честно, дъхът ти... мирише доста лошо.

Когато чула думите на приятеля си, мечката се почувствала засегната. Сърцето ѝ се свиело от мъка, тъй като никой досега не ѝ бил казвал такова нещо. Тя се обърнала с гръб, за да не види дърварят мъката в очите ѝ, от които капели сълзи.

– Какво има, Мецо, защо мълчиш? – попитал дърварят, който така и не осъзнавал колко обидни били думите му.

– Нищо, нищо няма, залютя ми на очите от вятъра – казала мечката, опитвайки се да прикрие тъгата си.

Дърварят си взел довиждане с нея и се запътил към дома си, доволен, че най-накрая е споделил това, което не харесва в Мецана. Тя обаче не можала да заспи цяла нощ и тъгувала.

След няколко дни те отново се срещнали в гората. Дърварят подпрял брадвата си до дънера. Мечката погледнала към дърваря и решила да направи нещо изненадващо. Тя взела брадвата в лапите си, погледнала право в очите на дърваря и с решителност му казала:

– Чуй ме сега, приятелю, вземи тази брадва и ме удари силно по гръба.

Дърварят бил изненадан и объркан и отказал да изпълни желанието ѝ.

– Но аз съм ти приятел! Не мога да те ударя! – повтарял ѝ той.

Но мечката настоявала отново и отново с такава убеденост, че накрая дърварят се съгласил, макар и неохотно. Той взел брадвата и ударил Мецана по гръба. Тя стиснала зъби и понесла смело удара, без да издава нито звук.

Минали много години от тази случка. Дърварят ходел редовно в гората, но мечката вече не се появявала.

Един ден, вече побелелият и остарял дървар, видял Мецана и ѝ казал:

– Добра среща, Мецано! Ще бъдем ли пак с теб другари, както преди?

Тогаво мечката го погледнала и му показала белега от удара по гръба.

– Виждаш ли? Раната заздравя и я забравих отдавна. Само че лошата дума, която ми каза преди години, още не мога да забравя.

Дърварят осъзнал грешката си и помолил Мецана за прошка. От този ден нататък двамата отново били приятели, но дърварят винаги внимавал с думите си, разбирайки, че те болят повече и от най-дълбоката рана.

ПРАВИЛА ЗА БЕЗОПАСНО ПОВЕДЕНИЕ НА ПЪТЯ

Безопасността на пътя е отговорност на всички – пешеходци, велосипедисти и шофьори.

Ако си пешеходец:

- Пресичай **само на пешеходна пътека**.
- Огледай се **наляво – надясно – пак наляво**, преди да тръгнеш.
- Изчакай автомобилите да спрат напълно.
- Не тичай при пресичане.
- Не използвай телефон и слушалки, когато пресичаш.
- Спазвай сигналите на светофара – зелено означава „минавай“, червено – „спри“.
- Помни: Дори да си с предимство, винаги се оглеждай!

Ако караш велосипед или тротинетка

- Носи **каска** – тя пази живота ти.
- Карай в обозначените алеи.
- Не се движи по средата на пътя.
- Не карай бързо сред пешеходци.
- Използвай светлоотразителни елементи вечер.

Когато слизаш от автобус

- Изчакай автобусът да потегли, преди да пресечеш.
- Не излизай внезапно зад спрял автобус или кола.

В тъмната част на денонощието

- Носи светли или светлоотразителни дрехи.
- Внимавай повече – шофьорите виждат по-трудно.

Опасни навици, които трябва да избягваме:

- Да тичаме на червено.
- Да пресичаме между паркирани коли.
- Да играем на пътя.
- Да бутаме или дърпаме приятел на улицата на шега.

Златното правило

Спри – огледай се – помисли – премини безопасно.

**Цени своя живот и живота на другите.
Безопасността започва от теб!**

ЗАБАВНИ МИНУТИ - УЧЕНИЧЕСКИ БИСЕРИ

- Госпожо, ако нямам грешки, ще ми пишете ли шестица?
- Ако нямаш грешки, ще проверя дали това е твоето контролно!

- Защо закъсня?
- Защото на табелата пишеше „Училище – карай бавно“ и аз вървах бавно.

- В кое време е глаголят „спя“?
- Минало свършено, госпожо... защото вече се наспах!

- Иванчо, защо домашното ти е празно?
- Не е празно, госпожо! Просто е написано с невидимо мастило... за да проверя дали внимавате!

- Деца, кой ще ми каже какво е търпение?
- Това е, когато чакате звънеца, без да гледате часовника на всяка минута!

- Защо носиш стълба в училище?
- Защото казаха, че днес ще имаме високо ниво на обучение!

- Петър, защо си сложил часовник на чина?
- За да гледам как минава времето по-бързо на контролното!

Благодарим за авторските материали, използвани от Интернет, при подготовката на нашия - Вашия вестник.

